

Milevští premonstráti

Naše komunita sídlí v Milevsku, na severním okraji českobudějovické diecéze, a obývá nejstarší klášter v celých jižních Čechách. Ten byl založen roku 1187 velmožem Jiřím z Milevska, který sám nebyl ženatý a toužil nějakým způsobem učinit svůj život plodným. Pro tuto fundaci si pozval premonstrátské bratry ze želivské kanonie, kteří v počtu dvanácti bratří přišli naše místo osídlit a vystavět. V jejich čele stál mladičkový opat Jarloch. Přišli do místa, které již dlouhou dobu bylo křesťanské, o čemž nám hovoří především archeologické nálezy pod klášterní bazilikou, které odhalují předchozí existenci dvou kostelů, z nichž jeden byl ještě předtím přestavován. To vysvětluje i to, proč si Jiří z Milevska pro své založení vybral z praktického hlediska nejobtížnější místo, z nichž měl na výběr.

Postupem doby se milevský klášter stal jednou z nejdůležitějších církevních institucí v naší zemi. Bratři se zde modlili, pečovali o lidi žijící v okolí, opisovali knihy, vyráběli dlaždice, pěstovali vědu... To všechno ukončila husitská revoluce, která milevský klášter uvrhla do zničení a postupného zániku v polovině 16. století. Na začátku 17. století byl stavebně i duchovně obnoven, pokračoval s menšími otřesy v době josefínských reforem až do roku 1950. Během komunismu z něj byla fara, ale řeholní život byl opět obnoven v roce 1990.

Od té doby zde trvale bydlí a působí sedm bratří ze strahovské kanonie, jejímž závislým domem milevský klášter je. Na tomto místě především žijeme svůj premonstrátský život, který spočívá ve společné liturgické modlitbě, společenství života i majetku a dále službě lidem, kteří jsou nám svěřeni v okolních farnostech. Farní duchovní správa je těžištěm našeho pracovního úsilí navenek. Spočívá v péči o lidi všech věkových kategorií, ať už jsou to předškoláci či školní mládež, které se věnuje-



me mimo jiné výukou ve školách. Pak mládež, kterou doprovázíme formou příležitostných i pravidelných setkání. Věnujeme se rodinám, ať už formou společných setkání, individuálního doprovázení formou návštěv nebo organizováním a poutí a společných aktivit, vyrůstající z okolností daných míst (např. myslivost, školka v Předbořicích, farská zahrada v Nadějkově atd.). Starší lidi doprovázíme formou setkávání, pak také svátostnou péčí o ně i v případech, kdy už sami nemohou navštěvovat bohoslužby. Samozřejmě, že nezastupitelnou kněžskou úlohou ve farnostech je péče bohoslužebná a svátostná. Snažíme se nejen pokrýt pravidelný farní duchovní servis, ale také vycházíme vstříc lidem v místech, která slaví nějaké zvláštní události (poutě v kapličkách, různá žehnání hasičské techniky, praporů, pomníků atd.). Uvědomujeme si, že liturgie je vrcholem

činnosti církve, proto nechceme zapomínat ani na její předpoklady, tzn. setkávání farníků při farních katechezích, biblických hodinách, plesech či letních zábavných akcích.

Svou sílu a inspiraci však čerpáme z našeho společného života v mateřském klášteře, kde společně své činnosti promýšlíme, modlíme se za ně a pomáháme si v jejich uskutečňování. To, co dělá jeden, je inspirací a povzbuzením pro druhého a úspěch jednoho je i potěšením druhého. Proto vnímáme své premonstrátské charisma jako cenný dar nejen pro svou službu, ale hlavně pro nás samotné.

Prožívání svého způsobu života jako smysluplného, je to, co nakonec je asi touhou každého člověka. Chceme však prosit, abychom byli ve svém hledání cest pozornější, v následování důslednější a ve všem více proniknuti Božím Duchem.

P. Řehoř J. Žáček, OPraem.



ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA
V ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZI

30. 11. 2014–2. 2. 2016

Sledujte aktuální program
www.rehole.bcb.cz

Děkujeme za modlitby, i my se modlíme za vás a s vámi.
Úmysly vašich modliteb rádi přijmeme na rehole@bcb.cz